

Нея нощъ дълго плака полската панна надъ погиналия макъ.

3. За божата-кравица.

Веднажъ, прѣзъ отворенъ прозорецъ, влѣзе малка божа-кравица въ нѣкаква стая, и кацна на една дебела, прашна книга. Надъ книгата седѣше наведенъ старъ човѣкъ, съ голѣмъ носъ, върху който бѣха кацнали очила, и съ омацани отъ мастило прѣсти прѣлистваше пожълтѣлитѣ страници. Той търсѣше вжтрѣ нѣщо да напише приказки за дѣцата. Когато надъ главата му брѣмна малката буболечица и кацна на книгата, той дигна глава, въ голѣмия му носъ влѣзе миризма на поле и лѣто, — и той си каза: „Я почакай ти, малка божа-кравице, ти ще ми помогнешъ да напиша приказкитѣ . . .“ И безъ да се бави, той я улови, затвори я въ малка, стъклена кутийка, и всѣки день сѣдаше на масата си, гледаше я, и пишеше. Всѣка черна точица отъ нейнитѣ чървени крилца му разказваше чудесни приказки за полето, за полскитѣ цвѣта, за воднитѣ кончета, и за облацитѣ, — и стареца пишеше бързо листъ слѣдъ листъ, и бързайки, не забѣлѣза че малката буболечица бѣ прѣстанала вече да живѣе.

Той написа цѣла малка книжка, нови, неразказвани до тогава, прѣсни полски приказки, името му бързо се прочу навсѣкждѣ, — и дѣцата четѣха книжката, и се радваха. Радваха се тѣ, и не знаеха че всичко това стареца бѣ прочелъ върху червенитѣ крилца на малката божа-кравица, която умрѣ забравена и неизвѣстна за всички.

4. Недовършена приказка.

То било много отдавна. Една сутрина, когато Утренника подканялъ всички укжснѣли звѣзди да се прибиратъ, — само една още останала на небето, безъ да вижда, че вече се съмва. Тя гледала долу къмъ земята: тамъ изъ широкото поле се скитало безъ пжтъ, малко загубено дѣтенце, и плачело, безъ помощъ. Дълго гледала отгорѣ звѣздата, отъ очитѣ ѣ капнали нѣколко сълзи надъ земята, — и тя се скрила.

Тамъ дѣто паднали сълзитѣ на звѣздата, прѣзъ пролѣтъта изникнала малка, незабѣлѣ-

зана трѣвица, която хората наричатъ **млѣчокъ**, или **глухарче**. Прѣзъ лѣтото, слѣдъ като разцѣфне, на високитѣ му кухи стѣбѣлца се издигатъ нѣжни, въздушни кълбенца, изжкани сѣкашъ отъ копринени паяжини, и когато вѣтъра полѣхне, тѣ трѣгватъ съ него къмъ небето.

Ти си виждала, нали — тия нѣжни дѣца на звѣздата — лѣтящи надъ полето, — по-високо, и по-високо: тѣ търсятъ изгубената си майка. Да ли ще я намѣрятъ нѣвга, — никой не знае: и приказката не казва.

Но всѣко лѣто, хиляди и хиляди малки такива кълбенца, малки цвѣтни души, чужди на земята, се запжтватъ нагорѣ, къмъ звѣздитѣ, — и нѣкога поне едно-едничко отъ тѣхъ все ще намѣри майка си.

5. Златната кжщичка

Понѣкога ти ме питашъ, моя малка немирнице, има ли наистина въ свѣта, и кждѣ е — златната кжщичка, съ сребърень подъ, захарни прозорци, и покривъ отъ млинчета, — за която разказватъ и твоя дѣдо, и моя дѣдо, и всички, които знаятъ да разказватъ хубави приказки.

Та ти по-добрѣ отъ насъ знаешъ кждѣ е тя. Златната кжщичка, съ сребърень подъ и захарни прозорчета, гдѣто свѣти вжтрѣ слнцето съсъ седмъ цвѣта, дѣто царува само тишина, щастие и радость, — нима не си я виждала ти? . .

Вечеръ, когато се връщашъ уморена отъ дневнитѣ лудории, и задрѣмешъ въ майчинитѣ си ржцѣ, или до колѣното на нѣкой старъ братъ или дѣдо, и когато руменитѣ устнички забѣбрятъ на сънь забравенитѣ думи отъ дневната игра, — златната кжщичка, съ сребърень подъ и седмоцвѣтно слнце, — не я ли виждашъ ти, — не си ли ти въ нея? . .

И ний, — ний всички които говоримъ съ мждри думи, четемъ голѣми книги, — и носимъ дълги панталони, ний сжщо сме биле въ нея нѣкога, — и сега вамъ я оставихме. Никога вече ний нѣма да се върнемъ въ нея, — и само въ приказкитѣ рѣдко ще разказваме за нея — златната кжщичка на тишина, щастие, и радость, която се нарича — **Дѣтинство**.

София, 15 Априлъ 1911.

К. Константиновъ.